

Nagymuzsalytól Amerikáig

Beszélgetés Tarpai Viktóriával

Tarpai Viktória színművész neve sokak számára cseng ismerősen. A Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház társulatának tagja, de rendszeresen szerepel a budapesti Nemzeti Színház darabjaiban is. Az utóbbi időben Nagy Zoltán Mihály *A Sátán fattya* című, a Magyar Napló Kiadó gondozásában megjelent könyve alapján készült nagyjátékfilm Tóth Esztereként láthattuk újra. Fiatal, vidám, dinamikus. Még a hosszú próba után is mosolyogva ült le velem egy interjú erejéig.

Fotó: Bunda Szabolcs

– *A kárpátaljai Beregszásztól nem messze, Nagymuzsalyban születél, Vidnyánszky Attila szülőfalujában. Tizenhárom évesen lettél gyermekszínész, a szüleid vittek el egy próbára.*

– Tízéves voltam, amikor Vidnyánszky Éva néni vezetésével gyermekstúdió indult. Eljött a nagy nap, szépen felöltözve elmentünk a felvételire, ahol verset kellett előadni, én pedig Vörösmarty Mihály *Petikéjével* készültem. Aztán hirtelen elszállt belőlem a bátorság. Egyébként nem ez volt az első eset, hogy nem mentem fel a színpadra: Éva néni egyik végzős osztályának volt egy ballagási műsora, amikor én első osztályos voltam. Évike néniel ott találkoztam először. Egy négysoros refrént kellett volna elénekelnem, ami így hangzott: „Ugye tényleg nem fog fájni / ha majd végre nagy leszek / ugye másképp fogom gondolni / azt, hogy milyenek a felnőttek.” Természetesen mindvégig bennem volt, hogy igen, meg fogom csinálni, kimegyek, és ügyes leszek, aztán eljött a pillanat, és nem mentem ki, mert olyan lámpalázás lettem, hogy nem tudtam megcsinálni. Persze, hiába próbáltak ott a nagyok, a végzősök vigasztalni. Később azonban a szüleim elvit-

tek a következő foglalkozásra. Évike néninek olyan varázsa volt, amiben sikerült feloldódnom: Akkor ott, csak neki négy szemközt elmondtam az én versemet. Szépen eloszlatta bennem a feszültséget, a lámpalázatot. Elkezdtem járni a gyermekstúdióba, szavalóversenyekre készültünk. Gyakran iskola után mentem el Évike nénihez, és ott akár este tízig is foglalkoztunk egy adott anyaggal, néha már ránk is szóltak, hogy jól van már, elég lesz. Mai napig megvan bennem az izgalom érzése, de érdekes módon mindig az eredményhirdetésnél volt egy már-már eksztatikus érzésem, mintha attól bármi függött volna, hogy hányadik helyezett leszek. Valószínűleg a maximalizmusom dolgozott már akkor is bennem. Amikor az első szavalóversenyre mentem, Szalai Borbála *Jelmezbál* című versét mondtam el, és valahogy nem érdekelt, hogy hányadik leszek, végül negyedik lettem. Ettől kezdve pedig elkezdett munkálkodni bennem, hogy még jobban, még többet kell elérnem. Szüleim mindközben úgy gondolták, hogy a gyermeküknek szüksége van a fejlődésre, a foglalkozásokra, ugyanúgy jártam tánusra, hittanra, mint az osztálytársaim. Mégis ez lett

a fő irányvonal, amit követtem. A Nagymuzsalyi Középiskola nem arról volt híres, hogy egy jól felszerelt tanintézmény, milliószer próbáltunk hidegben, gyertyafény-nél, vagy késő estig, amikor egy-egy színjátszó-találkozóra készültünk. Volt olyan időszak, amikor szöknöm kellett aputól. Mert úgy gondolta, hogy a gyermekének ez csak szórakozás, és minél jobban közeledtem az érettségihez, ő annál jobban féltett. Csak később értettem meg, hogy ez abszolút reális szülői aggodalom, hiszen egy verseny vagy fellépés előtt nem heti kétszer próbáltunk, hanem minden nap. Nyilván az ebből fakadó aggodalomból – nem tiltott, mert azt nem mondhatnám – előfordult, hogy édesanyámnak csak megsúgtam, hogy megyek színíre, vond ki egy kicsit aput a forgalomból, ameddig én lesunnyogok a kert alatt, mert az iskola körülbelül kétpercnnyire volt tőlünk. Aztán megértette, és elmondta, hogy rendben van, hogy én ezt akarom, de nagyon szépen megkért arra, hogy a kilencedik osztály elvégzése után szerezzek egy polgári szakmát, és ő mindenben támogat: ha majd ezek után még mindig a színészetet akarom, akkor egész nyugodtan csináljam.

– Tizenhárom évesen lettél gyermekszínész, mégpedig a Gyilkosság a székesegyházban című darabban játszottál, később pedig jött a Dorottyá. Egy ilyen félénk gyermekkor után mégis hogyan kerültél oda?

– A Gyilkosság a székesegyházban című darabot Vidnyánszky Attila rendezte, a darabban volt egy betlehemes keretjáték, és Évike néni engem szemelt ki Mária szerepére. Ekkor egy még intenzívebb színházi jelenlét kezdődött az életemben, a szereplőválogatáshoz és a próbákhoz rengeteg élményem és szép emlékem fűződik. Nem a falusi iskolások szokványos hétköznapijait éltem akkoriban, rengeteg színházi fesztiválra jártunk, többek közt Lengyelországba, Kijevbe, Moszkvába és így tovább. Aztán eltelt két év, és tizenöt éves koromban jött a Dorottyá. Egy kisebb szereppel keresett meg Attila, amit boldogan vállaltam el. Azon a nyáron leköltöztünk Vasvárra, ott készült a darab. Emiatt persze adódtak kisebb problémák az iskolában, egyes tanárok nem voltak elnézőek a gyakori igazolt hiányzásaim miatt, de idővel megszokták, ahogy

a szüleim is, hogy folyton jövök-megyek. Volt rá példa, hogy megérkeztem Budapestről, átpakoltam a bőröndömet, és másnap már indultunk is Kijevbe. A szüleim sohasem kísérgettek, igazából a szavalóversenyekre is mindig Évike néniel mentem, de nem volt bennem emiatt űr, az én lelkemben ez teljesen rendben volt. Az iskola melletti életem intenzív volt, amit én nagyon élveztem, hiszen ezáltal egy teljesen más életritmust szoktam meg.

– A középiskolai tanulmányaidat befejezve, egy sikertelen felvételi vizsga következett, mégsem csüggedtél el, és a Pesti Magyar Színiakadémiára kerültél.

– A Dorottyá után elvégeztem a középiskolát, és mivel tízéves koromtól folyamatos volt a színházi életem, mindenki számára egyértelmű volt, hogy mit akarok. Leérettségiztem, és közben Attila felajánlotta a segédszínészi státuszt – bár mi nem így neveztük, hiszen mindenki azonos fontosságú tagja a társulatnak –, amit örömmel elfogadtam. Nem voltam még tizenhét éves, amikor elmentem a Budapesti Színművészeti Főiskolára felvételizni, de nem

sikerült. Sohasem gondolkodtam azon, hogy miért nem. Aztán tizennyolc évesen jelentkeztem a Pesti Magyar Színiakadémiára, oda járt a csapatunkból Kristán Attila és Ferenczi Attila is. Ferenczi Attila éppen akkor volt végzős, amikor én a felvételiztem. Emlékszem, Kijevben voltunk, amikor hazafelé lerobbant a buszunk, nekem pedig másnap hajnalban kellett indulnom Budapestre, a felvételi vizsgára. Nagyon elszomorodtam, sokáig váraкоztunk, de végül elindult a busz. Amikor Budapestre értem, úgy éreztem, hogy megint belém költözött a gyávaság. Nagyon izgultam, és a végzősök elkezdtek heccelni: rémtörténeteket meséltek a megboldogult Huszár Lászlóról, aki később osztályfőnököm is lett, amitől még jobban elbátortalanodtam. Végül bementem, és valóban ott volt ő, de semmi sem volt igaz abból, amit odakinn meséltek. Két verset kértek, Vári Fábián László *Illyés Gyula fejfája előtt* című versét adtam elő, valamint a *Szózatot*. Az első fordulón továbbjutottam, és egyértelmű volt, hogy elmegyek a másodikra is. Végül a tizenhárom felvett diák között elhangzott az én nevem is. Amikor elmondtam a szüleimnek, hogy felvételt nyertem, édesapám csak annyit tudott mondani, hogy az egyik szeme sír, a másik nevet. Miután befejeztem a képzést, már nem jelentkeztem újból a főiskolára, hiába próbáltak rábeszélni az osztálytársaim: a honvágy, a családom és a társulatom utáni vágy erősebb volt bennem.

– 2005-ben mentél haza a beregszászi társulathoz. Mi következett ezután?

– Ahogy Budapesten befejeztem az akadémiát, már azon a nyáron Gyulán próbáltam a társulattal

Részlet A Sátán fattya című filmből (Halász Gábor fotója)

egy Shakespeare-darabban. Ettől kezdve állandó tagja vagyok a beregszászi színháznak.

– *Úgy tudom, hogy ezután Angliába készültél, ami végül nem valósult meg.*

– Igen. Adódott egy lehetőség, amit én mindenképpen ki akartam használni – végül is huszonegy éves voltam. Arra gondoltam, hogy tapasztalatokat szerzek, és persze megtanulom az angol nyelvet. Volt ebben egy kis bohémság, hogy valami újat próbáljak ki, persze nem azért, mert nekem rossz dolgom volt otthon, erről szó sem volt. Végül ez nem jött össze, és ott maradtam egyedül, mert eljöttem a színháztól. Amikor rádöbentem, hogy két szék között a pad alá estem, már nem volt mit tennem, elmentem Budapestre házvezetőnőnek. Majdnem két évig dolgoztam ott, de nem telt el úgy nap, hogy ne gondoltam volna arra, mekkora hibát követtem el. Eljártam a színházi előadásokra, és a nézőtérről figyeltem a többieket. Hosszú időbe telt, amíg feldolgoztam. Aztán megműtöttek, s amikor az egyik volt kollégám meglátogatott, elmondtam neki, hogy bármennyire hiányzik nekem a színház, biztos vagyok benne, hogy ez a karrier számomra véget ért. A beszélgetésünk még nem ért véget, amikor megcsörrent a telefonom, Sipos Imre, egykori osztályfőnököm hívott fel, hogy a végzős osztályához kellene beugranom két szerepre Kornis Mihály *Körmagyar* című darabjába. Azonnal igent mondtam, és a munkám mellett folyamatosan jártam a próbákra. Ez segített hozzá, hogy felhívjam Vidnyánszky Attilát, és megkérjem arra, hogy vegyen vissza a társulathoz. Nagyon sok idő kellett ahhoz, hogy ve-

Részlet A Sátán fáttya című filmből (Becse Tamás képe)

gyem a bátorságot, és beszéljek vele. De már úgy éreztem, ha nem is vesz vissza, akkor sem szabad elszalasztanom a lehetőséget, nem fogok tovább házvezetőnőként dolgozni. És ő visszavett a társulathoz.

– *Milyen érzés volt két év kihagyás után ismét munkába állni a már ismert csapattal?*

– Számomra a társulat mindig is megmaradt, hiába voltak a tagok többnyire Magyarországon. Más volt tizenhárom évesen velük lenni, hiszen akkor még nem volt mindenkinek családja, sokkal több időt töltöttünk együtt. Tulajdonképpen mi voltunk egymásnak a család. Ez idővel változott, hiszen sokan családot alapítottak, később Attila Debrecenbe, majd Budapestre került, így a társulat együtt töltött ideje is lecsökkent. Ám ez nem jelentette azt, hogy megszakadt volna a kapcsolat közöttünk, továbbra is folyamatosan együtt dolgozunk.

– *Nemcsak a társulat fontos a színész életében, hanem a közönség is. Hol lépsz fel a legszívesebben, hol fogadnak a legszívesebben? Melyik volt a leghálásabb előadás?*

– Nagyon sok helyen jártunk, és kaptunk tapsot, de otthon játszani mindig más. Bárhogyan is sikerüljön az adott előadás, az otthon az mindig otthon. Az a taps, amit ott kapunk, máshogyan szól. Lehet Németországban vagy Franciaországban dübörgő előadás, de nem lehet ahhoz hasonlítani, amikor Beregszászban, a kicsi szintén az ismerős emberek állva tapsolnak. De nem csak miattunk, abban ott és akkor van valami több.

– *Melyik volt az eddigi legkedvesebb szereped? Tudom, hogy mindegyikhez kötődik az ember, de biztos van, amelyikhez mind-egyiknél jobban.*

– Ez egy nehéz kérdés. Nem tudom, miért, de én nagyon szerettem az *Üvegcipőben* Irma szerepét. Azzal a fiktív lánnyal volt egy lelki találkozásom. Ugyanez igaz *A Sátán fáttya* című monodrámában Tóth Eszterre is.

– *Árkosi Árpád rendezésében több színdarabban léptél már fel. Gondolok itt az említett monodrámára és a Kányádi Sándor Kétszemélyes tragédiájára. Miben más egyedül és párban a színpadon?*

– A Magyar Művészeti Akadémián volt egy felolvasószínház, ami fölött Árpád atyáskodott, neki pedig az az ötlete támadt, hogy ne csak pusztán felolvassuk az adott műveket, hanem készüljön belőlük valami különleges. Ekkor született meg a monodráma. Árpáddal akkoriban együtt dolgoztunk, nemcsak az *Üvegcipő*vel, a *Kétszemélyes tragédiával*, hanem a Gózon Gyula Kamaraszínházban is. A *Sátán fattya* monodrárával is ő találta meg. Addig csak csapatban voltam jelen a színpadon, ami azt jelentette, hogy ritkán, egy-egy pillanat erejéig hagytak egyedül. Amíg élek, nem felejttem el azt az érzést, amikor a Pesti Vígadóban, a premieren ki kellett állnom, és eljátszanom a másfél órás darabot, amiben nemcsak a szöveg volt rengeteg, de a színpadi játék is. Az a tudat, hogy ott bármi történik, nincs melletted senki, aki kisérgítsen, félelmetes volt. Ez egy hihetetlenül nehéz műfaj, mert egyedül kell megteremtened egy légbört, és átadnod egy történetet. Ami a *Kétszemélyes tragédiát* illeti: nagyon szeretek párban dolgozni, bár annak is megvan a maga nehézsége, hiszen emberek

vagyunk, mindannyian mások, és nem biztos, hogy össze tudunk dolgozni. Érzékeny műfajok ezek. Két hét gyakorlás után kellett bemutatnunk a darabot, ami kevés ahhoz, hogy az ember felépítse magában a szereplő lelkivilágát, és azt a világot, amiben ő él. Gyakran még az egy hónap is kevés.

– *Nagyon rövid idő telt el a színdarabok bemutatói között. Hány színházban is vagy jelen egyszerre?*

– Volt a beregszászi színháznak egy olyan korszaka, amikor senki sehová nem mehetett, mert olyan erős volt a műhelymunka. Jelenleg az otthoni színház a fő bázisom, ott vagyok teljes státuszban, de néha jönnek felkérések. Most a Nemzeti Színházban próbálunk egy darabot, emellett kaptam egy felkérést a Váci Dunakanyar Színházba, ahol egy lemerbergi rendező fog rendezni. Ilyenkor egyeztetések folynak, és kompromisszumokat kötünk az anyaszínházzal, mert mindig az az első, s ha elengednek, akkor elfogadom a felkéréseket. Emellett még vannak rendezvények Magyarországon-szerte, amit mindig úgy kell alakítani, hogy a színháznak és nekem is megfeleljen.

– *Mindez azt eredményezi, hogy folyamatosan úton vagy. Nem fárasztó ez, nincs még elegend belőle?*

– Bevallom őszintén, néha van nehéz, embert próbáló időszakok. Amikor tavaly a filmet forgattuk, volt rá példa, hogy ötkor keltem, átmentem a határon, nyolc órákor elkezdtük felvenni a jelenetet, egykor befejeztük, és elindultam Pestre, ott átöltöztem, és színpadra álltam, majd ezután visszamentem a forgatásra. Ez nyolc hónapig tartott, aminek során igazából alig több mint harminc napot forgattunk, de folyamatosan készenlétben kellett állnom. A beregszászi társulat is egy mozgó színház, folyamatosan utazgatunk. Vannak pillanatok, amikor úgy érzem, hogy elég volt, mert már nem bírom. Nemrég történt, hogy este lejátszottuk a *Chioggiai csetepatét* Nagyszőlősen, autóba ültem, felmentem Budapestre, próbáltunk, felléptünk, aztán jöttem is vissza, mert filmbemutató volt itthon. Néha azt érzem, hogy szükségem lenne nagyobbfajta állandóságra, vagy egy nyugodtabb periódusra. Olykor kell egy kis pihenő, amikor elgondolkodom azon, hogy hogyan tovább. Ugyanez fordítva is igaz: ha két hétnél tovább vagyok egy helyben, akkor pedig már hiányzik a pörgés. Szóval, néha ez egy elég ambivalens érzés és helyzet.

– *Ha már A Sátán fattya című filmről beszéltél, és a nyolchónapos áldozatos munkáról, térjünk át erre a témára. Említetted, hogy a színészeknek át kell élnie a szerepét. Mennyire kötődöttél a fiktív Tóth Eszterhez?*

– A nyolc hónap során volt, hogy két hétig, volt, hogy csak két napig forgattunk, ám a szünetekben is akarva-akaratlanul ott dol-

Hrivnák Tünde By Me Treasure kollekciójában

gozott bennem a történet, és maga Tóth Eszter is. Mindannak ellenére, hogy az ő élete egy iszonyatosan nehéz történet, én sohasem éreztem tehernek, vitt magával a folyamat. Azt vettem észre magamon, hogy pár napnak el kell telnie egy nehezebb jelenet felvétele után, hogy el tudjam engedni az érzéseimet. Ahogy mondtad, igen, hatott rám, mert ott és akkor, abban a helyzetben eggyé váltam az általam alakított szereplővel.

– *És különösen erősen érinthet, hiszen ez a kárpátaljai magyarok tragédiájáról is szól. Gondolom, a megfelelési vágy is dolgozott benned, hiszen a történelem egy nagyon sötét időszakában játszó-dó szerepet vállaltál magadra.*

– Így van. Felidéződött a múlt, és rengeteg személyes történetet hallottunk a kollégáktól, hiszen Zsigmond Dezső rendező ragaszkodott ahhoz, hogy a környékbeli lakosok alakítsák a filmben ezeket a szerepeket. Én magam hallottam erről a szüleimtől, nagyszüleimtől, és ez mindig ott van bennünk, kárpátaljaiakban, hiszen ez a mi történelmünk, amiről nagyon sokáig nem volt szabad beszélni. Hálás voltam a jóistennek, hogy megkaptam ezt a szerepet, hiszen erről nem készült film ez ideig, és fontosnak tartottuk, hogy hitelesen adjuk át a történetet. A hála és az öröm mellett annak felelősségét is éreztem, hogy a film méltó legyen ezeknek az embereknek az emlékéhez. Tóth Eszter egy nehéz sorsú lány, aki a családjával és falujának lakóival együtt egész Kárpátalját testesíti meg. Nem tudom, miért, de én szeretem Tóth Esztert. Soha nem adtam volna fel, hiába voltak olyan jelenetek, például az öccse virrasztása, amelyek nagyon

A Zoltán újratemetve című színdarabban, Nemzeti Színház (Szajkó Tibor képe)

megviseltek. A stábben kialakult egy olyan szimbiózis, ami nem is engedte volna, hogy bármelyikünk megtörjön, pedig volt fennakadás, még infarktus is történt. De mindenki azon dolgozott, hogy ez a film létrejöjjön. Számomra ez volt életem egyik legmeghatározóbb szerepe és időszaka. Közben rájöttem, hogy nagyon szeretem ezt csinálni, pedig hatalmas a különbség a színpad és a film között. Teljesen más jelenletet kíván, mégis minden pillanatát élveztem.

– *Sok nehézségről beszéltél a filmforgatás alatt, mi volt számodra a legmegterhelőbb? Esetleg volt olyan jelenet, amit nem szerettél volna vállalni?*

– Az egyik az a már említett virrasztás-jelenet volt. Lelkileg nehéz volt feldolgozni az öcsém halálát, amikor a jelenet közben kiszűrődik Pista hangja. Ott az öcsém a koporsóban, közben betoppan a szerelmem, aki visszajött a lágerből, a málenkij robotból, de mégsem lehet az enyém. Ott, abban a pillanatban ez az egész anynyira marcangolta a lelkem, hogy színészként már nem játszod, ha-

nem átéled ezt a helyzetet. Ugyan-ez történt a nem kívánt, a szovjet katonák erőszaka által fogant gyermek megszületésénél. Meg kellett etetni azt a gyereket, akit gyűlölök, és anyám oda teszi a mellkasomra. Nem vagyok édesanya, nem tudtam felfogni, hogy mit jelent egy nő számára, hogy egyszer csak ott van egy gyermek a kezében, aki benned élt kilenc hónapig. Amikor ezt a jelenetet vettük fel, bennem megállt a levegő, egy olyan érzés tört rám, amit még életemben nem tapasztaltam. Persze, a gyermek édesanyja mosolygott rajtam, mivel ő tudta, hogy mivel jár ez. Fizikai megpróbáltatások is voltak, de azokat idővel elfelejti az ember. Ám a tizenkét órás bolyongás, és a tisztai ladikozás nagyon megviselt, mert még életemben úgy nem fáztam, mint akkor, már azt sem tudtam, ki és mi vagyok.

– *Volt olyan jelenet, amit nem szerettél volna vállalni?*

– Nem volt olyan. Legalábbis így utólag nem rémlik. A kút-jelenet volt az egyetlen, amit eredetileg kaszkadőrnek kellett volna játszania, de én ragaszkodtam ah-

A Mesterségek Ünnepe, a Budai Várban (Becske Adrienn fotója)

hoz, hogy lemenjek a kútba. Hiszen a jelenetnek van folytatása, és én, kezdőként, hogyan tudnám hitelesen eljátszani a köbvetkező jelenetet, miközben valójában nem is éltem át az előtte lévő megpróbáltatásokat? Lehet, hogy más abban a pillanatban azt mondta volna, hogy nem megy le, oldják meg valahogy kaszkadórral a közeli képeket, de én mindenképpen vállalni akartam. Volt néhány ilyen pillanat, de mint említettem, igazából maga a virrasztás viselt meg. A monodrámában is van az a rész, amikor összegyűl Eszterben az összes fájdalom, és a gyermekére emeli a baltát. Ott is átfutott a fejemben, hogy milyen durva, hogy egy ártatlan csecsemőre kezét emelem. A felvételnél, amikor ott feküdt az élő gyermek a bölcsőben, ez szörnyű érzés volt. Folyamatosan azt kérdezgettem a stábtól, hogy kibiztosították-e a baltát, és biztosítsanak afelől, hogy nem

lesz baja a gyermeknek. Egy rémálom vált valóra akkor.

– *A filmet számtalan helyen bemutatták, Magyarországtól Amerikáig. Ahogy elmondtad, szerettél volna az otthoniaknak megfelelni, és élethűen átadni a történetet. Végül hogyan fogadták?*

– Pár helyen bemutattuk már a filmet, most is készülünk Los Angelesbe, de a díszbemutató Budapesten volt az Urániában. Nem tudtam elképzelni, hogy milyen lesz, hiába voltak ott az otthoniak, mégiscsak vegyes volt a társaság. Annyian jelentkeztek és jöttek el, hogy a biztonságiaknak le kellett állítaniuk a beléptetést, mert már többen nem fértek be a terembe. Eredetileg én be sem akartam ülni, aztán véletlenül ott ragadtam. Felhívtak a színpadra, és nem tudtam eldönteni, mit érzek. Jöttek az emberek, és olyan volt számomra, mint egy színes kavalád, csak napok után állt össze

bennem, hogy mi is történt. Januárban Beregszászot mutattuk be, az pedig döbbenetes érzés volt. Májusban a Kárpátaljai Magyar Népfőiskola, valamint a Washingtoni Magyar Ház szervezésében valósult meg a Kárpátalja kincsei programsorozat, amelyben Molnár Eleonóra, a népfőiskola elnök asszonya, valamint Balogh Livia átfogó előadásokat tartottak Kárpátaljáról, illetve Hrivnák Tünde kárpátaljai ruhakollekcióját mutatták be, amely eredeti beregi szőttesekből készült. Ebben szerepelt a film is, amit New Yorkban és Washingtonban vetítettünk. Sajnos, különböző okok miatt, Clevelandben nem valósult meg a vetítés. Hatalmas izgalommal vártuk az eseményt, hiszen az sem volt biztos, hogy az ott ülők egyáltalán hallottak Kárpátaljáról. Érdekes módon, nem az ott élő magyarok voltak a legaktívabbak a közönségtalálkozó során, hanem az amerikaiak. Sokat kérdeztek, érdeklődve fogadták nemcsak a filmet és annak történelmi háttérét, hanem a jelenlegi helyzetre is kíváncsiak voltak. Most pedig egy ötállomásos kárpátaljai turnén vagyunk túl a filmmel, és úgy érzem, hogy abban a tapsban, amit a közönségtől kaptunk, ott dobogott az emberek szíve. Nagyon kellett küzdenem a könnyeimel, hiszen szemben álltam azokkal az emberekkel, akiknek a családjában mindez megtörtént, akik értik ennek a történetnek a lényegét. Nem lehet mihez hasonlítani azoknak az embereknek a tapsát, akiknek a családjában hasonló tragédiák történtek. Csak álltunk, és álltunk, és még mindig tapsoltak. Hihetetlen volt számomra. Mindenkinek kívánok sok-sok ilyen felemelő érzést! **Shrek Tímea**